AZI LA LISABONA — FINALA „C. C. E.":

UN „DUEL" MULT AȘTEPTAT: HERRERA (Inter) — STEIN (Celtic)

ALTĂ FINALĂ LA ORIZONT:

GLASGOW RANGERS — BAYERN MÜNCHEN ÎN „CUPA CUPELOR" — 31 MAI

Cu regularitatea care caracterizează aceste competiții europene intercluburi și în mijlocul unui interes crescînd, care dovedește definitiva lor consacrare, edițiile 1966–67 ale „Cupei campionilor europeni" și „Cupei cupelor" se apropie de „punctul terminus".

Iată două scurte prezentări ale acestor finale care suscită un interes enorm în cercurile fotbalistice europene, în primul rînd, și în cele de pe alte continente. Mai cu seamă că pentru prima dată în istoria Cupelor în finale nu s-au calificat echipe din Peninsula Iberică și că două din finaliste sînt reprezentante ale fotbalului scoțian, o veritabilă revelație a anului.

INEDITUL ÎNFRUNTĂ CELEBRITATEA

După REIMS și EINTRACHT FRANKFURT, o altă echipă, CELTIC GLASGOW, a reușit să rupă barajul campioanelor italo-portughezo-spaniol și să ajungă în finala **„Cupei campionilor europeni"**, competiția-idee a unuia dintre cei mai celebri cronicari de fotbal, francezul **Gabriel Hanot**.

Ideea organizării finalelor pe terenuri neutre nu le diminuează ci, dimpotrivă, le amplifică, dîndu-le un caracter și mai larg. Iată, meciul de mîine: într-un oraș portughez **(Lisabona)**, o echipă italiană **(Internazionale)** și una scoțiană **(Celtic Glagow)** se întîlnesc sub arbitrajul unui vest-german **(Tschenscher)**. În tribune, zeci de mii de locuitori ai **Lisabonei** dar, alături de ei, peste 6.000 de locuitori ai **Glasgowului**, care au început să sosească de ieri dimineața în capitala **Portugaliei** și peste 9.000 de interiști.

Finala și-a ales doi parteneri cu totul diferiți; de o parte, renumita INTERNAZIONALE, ajunsă pentru a treia oară la ultimele 90 sau 120 de minute ale cupei; de cealaltă, inedita CELTIC GLASGOW, personificînd strălucitul final de sezon al fotbalului scoțian, prezent — performanță unică — în toate finalele competițiilor oficiale europene. În fruntea „neimblînzitilor scoțieni", cum îi numește comentatorul televiziunii britanice Dick Bowens, se află foarte severul și energicul **Jack Stein**. El a urmărit pe **Internazionale** și la **Bologna**, în meciul al treilea cu **Cerveno Zname**, și la **Torino**, la înfrîngerea din partea lui **Juventus**. Gazdă i-a fost chiar **Helenio Herrera** care l-a condus în mașina lui prin cele trei orașe italiene **(Bologna—Milano — Torino)**. Rîndul „magului" de a „spiona" pe **Celtic** a venit la partida decisivă a acesteia cu tradiționala ei rivală, Rangers, și atunci a fost datoria lui Stein să-i pregătească lui „H. H." un uriaș biftec în vila sa.

Văzîndu-i, fiecare, pe „ceilalți" la lucru, se pare că mult mai îngîndurat arată **Herrera**. Marea lui îngrijorare este personificată de extremul dreapta scoțian **Johnstone**. **„Cine îl va ține pe acest diavol?"** s-a întrebat și i-a întrebat **Herrera** pe ziariștii care l-au așteptat la întoarcerea din **Scoția**. El a mărturisit că poate nici **Burgnich**, cea mai perfectă „umbră", pentru adversar, a **Interului**, nu va fi în stare de așa ceva. Acest mare duel patronează întîlnirea de astăzi.

Alte informații, pe scurt, despre finală:

● **Internazionale și Celtic** sînt cantonate în hoteluri vecine, la 15 kilometri de **Lisabona**.

● Formații probabile: CELTIC: **Simpson — Craig, Mc Neill, Gemmell — Murdoch, Clark — Johnstone, Wallace, Chalmers, Auld, Lennox.** INTERNAZIONALE: **Sarti — Burgnich, Facchetti, Bedin, Guarneri, Picchi — Domenghini, Mazzola, Cappellini, Suarez, Corso.**

CUM AU AJUNS LA MECIUL DE AZI...

INTERNAZIONALE: cu Torpedo 1—0; 0—0; Vasas 1—0 și 2—0; Real Madrid 1—0 și 2—0; TSKA Cerveno Zname 1—1; 1—1 și 1—0.

CELTIC GLASGOW: cu F. C. Zurich 2—0 și 3—0; F. C. Nantes 3—1 și 3—1; Voivodina Novi Sad 0—1 și 2—0; Dukla Praga 3—1 și 0—0.

● Invitatul de onoare al finalei: căpitanul lui **Real Madrid, Gento**, cîștigător a șase **„Cupe ale campionilor europeni"**.

● Printre cele 30 de țări care preiau în direct finala se află și țara noastră. Transmisiunea de la **Lisabona** va începe la ora 17.55.

Facchetti, omul de la care **Herrera** așteaptă, și în meciul de astăzi, golul...

ÎNCĂ O FINALĂ PENTRU SCOȚIA!

Pentru a doua oară în finala „Cupei cupelor" (prima dată a reușit această ispravă în ediția inaugurală a competiției, în care a fost învinsă de Fiorentina), GLASGOW RANGERS — a doua reprezentantă a fotbalului scoțian în cupele europene — va încerca la 31 mai la Nürnberg, să intre și în posesia trofeului. Misiunea însă, nu-i va fi deloc ușoară deoarece înfruntă o echipă în formă, capabilă să răstoarne orice calcul — BAYERN MÜNCHEN.

Drumul acestor finaliste spre jocul decisiv al ediției a VII-a a fost presărat cu multe dificultăți, dar și cu momente de șansă. Echipa lui **Henderson** a repurtat **7** victorii în cele 8 meciuri susținute, singura înfrîngere suferind-o în partida cu Real Saragossa, după prelungiri. Iar calificarea după această întîlnire, pentru semifinale, a obținut-o multumită sorților. **Bayern München** n-a avut nevoie de sorți pentru a ajunge în semifinale, dar calificarea a izbutit-o prin prelungiri în jocul cu Rapid Viena. În schimb, în semifinale a realizat două victorii concludente, grație mai ales a doi jucători în mare formă: **Beckenbauer** și noua stea a reprezentativei R. F. a Germaniei, **Müller**, golgeterul echipei. Dar iată cum s-au calificat aceste două echipe:

GLASGOW RANGERS: 1—1 și 4—0 cu Glentoran Belfast; 2—1 și 0—0 cu Borussia Dortmund (deținătoarea Cupei), 2—0 și 0—2 după prelungiri cu Real Saragossa; 1—0 și 1—0 cu Slavia Sofia.

MÜNCHEN BAYERN: 1—1 și 3—2 cu Tatran Prešov; 1—1 și 3—2 cu Shamrock Rovers; 0—1 și 2—0 cu Rapid Viena; 2—0 și 3—1 cu Standard Liége.

Formațiile de bază ale finaliștelor, din care fac parte numeroși internaționali, sînt următoarele:

RANGERS: Martin — Johansen, Provan, Jardine, Mckinnon — Greig, D. Smith — Henderson, A. Smith, Hynd, Johnston.

BAYERN: Maier — Nowak, Beckenbauer, Olk, Kupfershmidt — Roth, Koulmann — Nafziger, Ohlhauser, Müller, Brenninger.

Și, în încheiere, iată — pentru documentarea cititorilor noștri — finaliștii de pînă acum ai **„Cupei cupelor"** (cu majuscule — cîștigătorii):

De 2 ori: FIORENTINA (1960—61, 1961—62), ATLETICO MADRID (1961—62 și 1962—63), Glasgow Rangers (1960—61 și 1966—67).

O dată: TOTTENHAM LONDRA (1962—63), SPORTING LISABONA (1963—64), M.T.K. Budapesta (1963—64), WEST HAM UNITED (1964—65), BORUSSIA DORTMUND (1965—66), Liverpool (1965—1966), München 1860 (1964—65) și Bayern München (1966—67).

CELE 12 FINALE...

1956 (Paris): REAL MADRID — Reims 4—3
1957 (Madrid): REAL MADRID — Fiorentina 2—0
1958 (Bruxelles): REAL MADRID — Milan 3—2 (după prelungiri)
1959 (Stuttgart): REAL MADRID — Reims 2—0
1960 (Glasgow): REAL MADRID — Eintracht 7—3
1961 (Berna): BENFICA — Barcelona 3—2
1962 (Amsterdam): BENFICA — Real Madrid 5—3
1963 (Londra): MILAN — Benfica 2—1
1964 (Viena): INTERNAZIONALE — Real 3—1
1965 (Milano): INTERNAZIONALE — Benfica 1—0
1966 (Bruxelles): REAL MADRID — Partizan 2—1
1967 (Lisabona): INTERNAZIONALE — CELTIC GLASGOW?

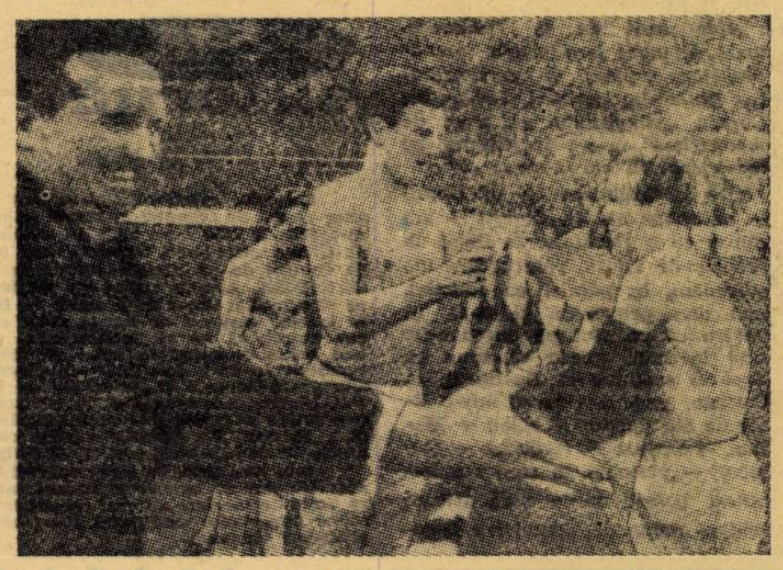

JACK STEIN, radios... Neil și Geleta schimbă tricourile. Instantaneu la cîteva momente după ce **Celtic** își asigurase calificarea în finală (0–0 la Praga, după un 3–1 la Glasgow)

„MĂ NUMESC EUSEBIO" (XIII)

În cel mai mare oraș din Mozambic, Laurenço Marques, în cartierul populației de culoare, venea pe lume acum 25 de ani, într-o familie numeroasă, Eusebio da Silva Ferreira. Înainte chiar de a buchisi abecedarul, micul Eusebio a făcut cunoștință cu mingea. Iată și primul „manager": senor Chico, cel care, iubind copiii și fotbalul, a alcătuit pentru ei o echipă. Escudos cu escudos se adunau și din acești bani s-a cumpărat primul echipament și o minge adevărată. Copilăria și adolescența lui Eusebio sînt presărate pe drumul spinos dar plin de bucurii al gloriei fotbalistice, iar cheia succesului era marele talent și pofta nesecată de joc a celui ce, adolescent fiind, uimise Mozambicul. Numele său începe să circule și în ziarele sportive din Portugalia iar în anul 1960 Eusebio părăsește meleagurile natale și echipa sa Sporting, pentru Benfica Lisabona. Debutînd într-un meci internațional inter-cluburi Eusebio înscrie trei goluri în poarta celebrei echipe Santos. Eusebio devine titular la Benfica și vedeta sa numărul unu. Primul meci în reprezentativa Portugaliei a coincis cu o surprinzătoare înfrîngere în fața Luxemburgului. El se menține însă în echipa națională făcînd apoi cîteva partide excelente, printre care cu Real Madrid și F. C. Santos.

La Londra, Benfica joacă în finala C.C.E., cu Milano dar pierde. Decepția lui Eusebio trece însă repede, căci foarte curînd vine la Lisabona prietena sa din copilărie, Flora. „Perla neagră" se întîlnește acum cu... dragostea!

Eusebio joacă apoi în Brazilia, iar la începutul sezonului 1963/64 face parte din echipa U.E.F.A. contra Scandinaviei.

Vin acum calificările pentru C. M. 1966: întîlnirile, în deplasare și acasă, cu reprezentativele Cehoslovaciei și Turciei.

La început, acest lucru mi se întîmpla numai în Portugalia. Mai tîrziu însă, și în străinătate, unde — de multe ori — trebuia să fiu protejat de poliție pentru a putea scăpa de grupurile de admiratori. Gloria și popularitatea au însă și părțile lor mai puțin plăcute. De cîte ori doream să mă plimb pe stradă, fără griji, în scurt timp mă vedeam înconjurat de grupuri de persoane din mijlocul cărora cu greu puteam să mă smulg. Toate acestea sînt foarte obositoare și de multe ori influențează viața particulară.

În ceea ce privește corespondența primită, aceasta îmi provoca multă bătaie de cap. La secretariatul clubului Benfica erau aduse zilnic sute de scrisori din toate colțurile lumii. Mulți solicitau insigne, tricouri, pe care le căpătam în acest scop din partea clubului, sau trebuia să le cumpăr personal, pentru a putea onora toate cererile.

Mai erau însă și alt gen de cereri. Cei nevoiași mă rugau să-i ajut cu bani. Încercam să ajut cît stătea în puterile mele, însă solicitanți erau prea mulți ca să-i pot mulțumi pe toți.

Am primit numeroase propuneri de căsătorie nu numai din partea tinerelor portugheze, dar și de la diferite persoane din Italia, Spania, Brazilia și Venezuela. M-au încîntat aceste scrisori, însă nici o dată n-am cunoscut personal pe nici una dintre aceste tinere dornice de măritiș.

Îmi plăcea să fiu atent cu femeile, ca oricărui bărbat. Însă acum mă gîndeam la una singură — la Flora... care doream să fie soția mea.

Corespondența dintre noi continua, iar hotărîrea mea era nestrămutată. Mă voi căsători cu Flora.

ÎN „IADUL" DE PE SAN SIRO, A ÎNVINS INTER...

În timp ce o serie de jucători ai echipei reprezentative se întorceau acasă după partida de la Bratislava, cu și ceilalți jucători selecționați de la clubul Benfica, am plecat la Budapesta unde întîlneam echipa Vasas Györ în cadrul „Cupei campionilor europeni".

Pentru noi era doar un meci în plus, dacă ținem seama de faptul că în acea perioadă, cîștigasem toate întîlnirile internaționale.

În prealabil, eliminaserăm pe Aris din Luxemburg, Chaux de Fonds din Elveția și pe Real Madrid. În contul meu figurau 7 goluri înscrise, dintre care 3 în meciurile cu spaniolii.

Pentru unguri, întîlnirea cu Benfica constituia un mare eveniment. Cunoșteau foarte bine forța echipei Benfica, însă antrenorul lor, Hidegkuti, avea mari speranțe, deoarece, așa cum declarase, „echipa se afla într-o formă ideală, ca niciodată pînă atunci".

La Budapesta am cîștigat cu 2-1. Opt zile mai tîrziu, i-am învins pe cei din Györ, pe stadionul Luz, cu 4—0, eu fiind autorul a două goluri.

Trei zile după această întîlnire, am devenit campioni ai Portugaliei.

★

27 mai 1965. Finala „Cupei campionilor europeni" la Milano.

În acea seară, parcă totul era împotriva noastră. Prima catastrofă ne-a fost trimisă de „seniores" de la U.E.F.A. prin aceea că au stabilit ca loc de desfășurare a finalei, stadionul San Siro, propriul teren al lui Internazionale.

Reieșea că este un mijloc de a ajuta pe domnul „H.H." și elevii săi de a cuceri cupa fără necesitatea de a lupta pentru acest trofeu timp de 90 de minute. În plus, nu ne-a mers nici jocul în această partidă.

Un mediu excelent pentru adversarii noștri îl mai constituia și ambianța plină de patimă, căreia după cuvintele ziaristului Jacques Ferran de la ziarul „L'Equipe", „îi mai lipseau doar mitralierele, pentru ca adversarul să fie lichidat cît mai repede".

Și, într-adevăr, nu știu ce s-ar fi întîmplat cu noi dacă n-am fi fost imuni la asemenea situații. În afara strigătelor infernale, spectatorii făceau un zgomot asurzitor cu trompete, claxoane, sirene și hîrîitori. Era un adevărat infern...!

Internazionale era ajutată de toți sfinții. În afară de avantajul terenului acordat de U.E.F.A., de încurajările frenetice ale celor prezenți în tribune, lui Inter îi mai mergea și jocul, în timp ce nouă nu ne reușea nimic.

Cu toate acestea, Benfica a fost mai bună decît adversara sa și chiar de la lovitura de începere, a jucat deschis, cu scopul de a înscrie. Pe de altă parte, Inter a atacat rareori și aștepta momentul prielnic ca să profite de o greșeală a noastră. Noi atacam, atacam mereu, aveam superioritatea în toate fazele jocului.